

Cauza C-72 din 2024 Keladis. Subevaluarea declarării valorii bunurilor în vamă în cazul unui import de bunuri. Dreptul autorității vamale să le evalueze la valoarea statistică agregată de la nivelul Uniunii Europene.

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

29 ianuarie 2026

„ Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 – Codul vamal comunitar – Regulamentul (UE) nr. 952/2013 – Codul vamal al Uniunii – Importuri de mărfuri – Valoare în vamă – Subevaluare – Metode secundare de determinare a valorii în vamă – Metoda bazată pe «prețul minim acceptabil», calculat pe baza valorilor statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii Europene – Admisibilitate ”

În cauzele conexate C-72/24 [Keladis I] și C-73/24 [Keladis II](i),

având ca obiect cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Tribunalul Administrativ de Primă Instanță din Salonic, Grecia), prin deciziile din 30 noiembrie 2023, primite de Curte la 30 ianuarie 2024, în procedurile

HF (C-72/24),

WI (C-73/24)

împotriva

Anexartiti Archi Dimosion Esodon

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul I. Jarukaitis, președinte de cameră, domnul M. Condinanzi și doamna R. Frendo (raportoare), judecători,

avocat general: domnul R. Norkus,

grefier: doamna L. Carrasco Marco, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 ianuarie 2025,

luând în considerare observațiile prezentate:

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

- [Astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 19 martie 2026] pentru HF și WI, de A. N. Masouras, R. K. Ntanis și Th. Tsiatsios, dikigoro;
- pentru Anexartiti Archi Dimosion Esodon, de E. Giannakouloupoulou și I. Reizakis, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de V. Baroutas, K. Georgiadis și K. Konsta, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, L. Halajová și J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul spaniol, de S. Núñez Silva, în calitate de agent;
- pentru guvernul francez, de P. Chansou și B. Travard, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Herold, F. Moro și I. Zervas, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 8 mai 2025,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolelor 29-31 și 81 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996 (JO 1997, L 17, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 9, p. 250) (denumit în continuare „Codul vamal comunitar”), a articolelor 150-153 și 181a din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1993, L 253, p. 1, rectificare în JO 1994, L 268, p. 32, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 3254/94 al Comisiei din 19 decembrie 1994 (JO 1994, L 346, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 6, p. 233) (denumit în continuare „regulamentul de aplicare”), a articolelor 70-74 și 177 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal al Uniunii”), a articolelor 141-143 și a articolului 144 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din

Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2015, L 343, p. 558, denumit în continuare „regulamentul de punere în aplicare”), precum și a articolului 7 alineatul (2) litera (f) din Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994 (JO 1994, L 336, p. 119, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 128), care figurează în anexa 1 A la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) (JO 1994, L 336, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 5), semnat la Marrakech și aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO 1994, L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3).

- 2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul unor litigii între două persoane fizice, HF (cauza C-72/24), proprietar al unei întreprinderi de produse textile din Grevena (Grecia), și, respectiv, WI (cauza C-73/24), angajată a unei întreprinderi de comerț angro cu produse textile, pe de o parte, și Anexartiti Archi Dimosion Esodon (Autoritatea Fiscală Publică Independentă, Grecia), pe de altă parte, în legătură cu mai multe decizii de recuperare ulterioară referitoare la supunerea unor operațiuni de import de produse textile provenite din Turcia taxei pe valoarea adăugată (TVA).

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Articolul 7 din Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994 prevede:

„(1) În cazul în care valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi determinată prin aplicarea prevederilor articolelor 1-6, valoarea în vamă este determinată prin mijloace rezonabile compatibile cu principiile și prevederile generale ale prezentului acord și ale articolului VII al [Acordului General pentru Tarife și Comerț] 1994 și pe baza datelor disponibile în țara de import.

(2) Valoarea în vamă determinată prin aplicarea prevederilor prezentului articol nu trebuie să se bazeze pe:

[...]

(f) valorile în vamă minimale; [...]

[...]”

Dreptul Uniunii Europene

Codul vamal comunitar

4 Articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal comunitar prevede:

„Deciziile adoptate de autoritățile vamale în scris, care fie resping solicitările, fie sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se întemeiază. Ele trebuie să menționeze posibilitatea exercitării unei căi de atac prevăzute la articolul 243.”

5 Articolul 29 alineatul (1) din acest cod prevede:

„Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității [Europene] [...]”

6 Potrivit articolului 30 din codul menționat:

„(1) Atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29, ea se determină prin parcurgerea succesivă a literelor (a), (b), (c) și (d) de la alineatul (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită, cu excepția cazului în care ordinea de aplicare a literelor (c) și (d) este inversată la cererea declarantului; numai atunci când o astfel de valoare nu poate fi stabilită conform unei anumite litere se pot aplica dispozițiile următoarei litere în ordinea stabilită în temeiul prezentului alineat.

(2) Valoarea în vamă așa cum este stabilită prin aplicarea prezentului articol este:

- (a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;
- (b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;
- (c) valoarea bazată pe prețul unitar care corespunde vânzărilor în Comunitate de mărfuri importate sau de mărfuri identice sau similare importate totalizând cantitatea cea mai mare, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii;
- d) valoarea calculată egală cu suma:
 - costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul de fabricare a mărfurilor importate;

- valorii profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Comunitate;
- costului sau valorii elementelor menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (e).

(3) Orice alte condiții sau norme de aplicare a alineatului (2) de mai sus se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.”

7 Articolul 31 din același cod prevede:

„(1) Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:

- acordului de punere în aplicare a articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994;
- articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994;
- dispozițiilor prezentului capitol.

(2) Valoarea în vamă determinată prin aplicarea alineatului (1) nu se întemeiază pe:

[...]

- (f) valorile în vamă minimesau
- (g) valorile arbitrare sau fictive.”

8 Potrivit articolului 78 din Codul vamal comunitar:

„(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

(2) Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de

operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflate în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica de asemenea mărfurile când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

9 Articolul 81 din acest cod prevedea:

„Atunci când un transport este compus din mărfuri cu încadrări tarifare diferite și operațiunile cu fiecare dintre acele mărfuri în conformitate cu încadrarea sa tarifară în scopul întocmirii declarației ar presupune un surplus de muncă și cheltuieli disproporționate față de drepturile de import care se percep, la cererea declarantului, autoritățile vamale pot consimți ca drepturile de import să fie achitate pentru întregul transport, pe baza încadrării tarifare a mărfurilor pentru care se percepe cel mai mare drept de import.”

10 Articolul 221 alineatul (1) din codul menționat prevedea:

„De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.”

Regulamentul de aplicare

11 Articolul 142 alineatul (1) literele (c) și (d) din regulamentul de aplicare prevedea:

„(1) În sensul prezentului titlu termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

[...]

(c) «mărfuri identice»: mărfuri produse în aceeași țară și care sunt identice din toate punctele de vedere, inclusiv în privința caracteristicilor fizice, calității și renumelui. Existența unor diferențe minore de aspect nu exclude mărfurile respective din categoria mărfurilor considerate identice dacă ele corespund definiției.

(d) «mărfuri similare»: mărfuri produse în aceeași țară și care, deși nu seamănă în toate privințele, prezintă caracteristici și materiale componente asemănătoare care le permit să îndeplinească aceleași funcții și să fie interschimbabile din punct de vedere comercial; calitatea mărfurilor,

renumele lor și existența unei mărci de fabrică sau de comerț se numără printre elementele care se iau în considerare pentru a stabili dacă mărfurile sunt similare sau nu;"

12 Articolul 150 alineatul (1) din regulamentul de aplicare prevedea:

„În sensul articolului 30 alineatul (2) litera (a) din [Codul vamal comunitar] (valoarea de tranzacție a mărfurilor identice), valoarea în vamă se determină prin corelare cu valoarea de tranzacție a unor mărfuri identice vândute în aceleași condiții comerciale și în cantitate sensibil egală cu a mărfurilor de evaluat. În absența unei astfel de vânzări, se face referire la valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute în condiții comerciale diferite și/sau în cantități diferite, ajustate pentru a ține seama de diferențele ce pot rezulta din condițiile comerciale și/sau cantități, cu condiția ca aceste ajustări să se poată face pe baza elementelor probatorii care stabilesc în mod clar temeinicia și exactitatea ajustării, indiferent dacă acestea conduc la o creștere sau o scădere a valorii.”

13 Articolul 151 alineatele (1) și (5) din regulamentul de aplicare menționat prevedea:

„(1) La aplicarea articolului 30 alineatul (2) litera (b) din [Codul vamal comunitar] (valoarea de tranzacție a mărfurilor similare), valoarea în vamă se determină prin corelare cu valoarea de tranzacție a unor mărfuri similare în cadrul unei vânzări în aceleași condiții comerciale și în cantitate sensibil egală ca în cazul mărfurilor supuse evaluării. Când nu se găsește o astfel de vânzare, se folosește valoarea tranzacției cu mărfuri similare vândute în alte condiții comerciale și/sau în cantități diferite, ajustată pentru a reflecta diferențele ce pot rezulta din condițiile comerciale și/sau cantități, cu condiția ca această ajustare să se poată face pe baza probelor demonstrabile care stabilesc în mod clar temeinicia și exactitatea ajustării, indiferent dacă aceasta conduce la o creștere sau o scădere a valorii.

[...]

(5) În sensul prezentului articol, «valoarea de tranzacție a mărfurilor similare importate» reprezintă o valoare în vamă stabilită în prealabil în conformitate cu articolul 29 din [Codul vamal comunitar], ajustată în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol.”

14 Potrivit articolului 152 din același regulament de aplicare:

„(1) (a) În cazul în care mărfurile importate sau mărfurile identice sau similare importate se vând în cadrul Comunității în aceeași stare, valoarea în vamă a mărfurilor importate menționată la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din [Codul vamal comunitar] are la bază prețul unitar care corespunde

vânzării mărfurilor importate sau mărfurilor identice sau similare importate în cea mai mare cantitate totală la data sau în jurul datei importului mărfurilor de evaluat, către persoane care nu sunt legate de vânzător, cu condiția deducerii următoarelor elemente:

- (i) comisioane plătite în mod obișnuit sau convenite a fi plătite ori pentru marjele obișnuite practicate pentru asigurarea profitului și cheltuielilor generale (inclusiv costurile directe sau indirecte de comercializare a mărfurilor în cauză) ocazionate de vânzarea în cadrul Comunității a mărfurilor de aceeași categorie sau de același tip importate;
 - (ii) cheltuieli obișnuite de transport și asigurare, precum și cheltuieli conexe efectuate în Comunitate;
 - (iii) drepturi de import și alte impuneri datorate în Comunitate pentru importul sau vânzarea de mărfuri.
- (b) În cazul în care mărfurile importate sau mărfurile identice sau similare importate nu s-au vândut la data sau în jurul datei la care sunt importate mărfurile de evaluat, valoarea în vamă a mărfurilor importate, stabilită în conformitate cu prezentul articol, are la bază, potrivit dispozițiilor alineatului (1) litera (a), prețul unitar la care se vând în Comunitate mărfurile importate sau mărfurile identice sau similare importate în aceeași stare la data cea mai apropiată de după data importului mărfurilor de evaluat, dar în termen de 90 de zile de la data unui astfel de import.

[...]

(5) În sensul alineatului (1) litera (b), «data cea mai apropiată» reprezintă data la care se efectuează vânzări de mărfuri importate sau de mărfuri identice sau similare importate într-o cantitate suficientă pentru a se putea stabili prețul unitar.”

15 Articolul 181a din regulamentul de aplicare prevedea:

„(1) Nu este necesar ca autoritățile vamale să determine valoarea în vamă a mărfurilor importate pe baza metodei valorii de tranzacție, în cazul în care, în conformitate cu procedura descrisă la alineatul (2), au îndoieli întemeiate că valoarea declarată nu reprezintă suma totală, plătită sau plătibilă, menționată la articolul 29 din [Codul vamal comunitar].

(2) Atunci când autoritățile vamale au suspiciuni, precum cele descrise la alineatul (1), ele pot solicita informații suplimentare în conformitate cu articolul 178

alineatul (4). În cazul în care aceste îndoieli persistă, înainte de a lua o decizie finală, autoritățile vamale trebuie să informeze persoana în cauză, în scris, dacă se solicită acest lucru, cu privire la motivele pe care se întemeiază aceste îndoieli și să îi acorde acesteia un termen rezonabil de răspuns. Decizia finală și motivațiile acesteia sunt comunicate în scris persoanei interesate.”

16 Articolul 198 din regulamentul de aplicare prevedea:

„(1) În cazul în care o declarație vamală se referă la două sau mai multe articole, se consideră că datele referitoare la fiecare articol reprezintă o declarație separată.

(2) Părțile componente ale echipamentelor industriale care se clasifică la un singur cod din Nomenclatura combinată [care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO 1987, L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 1)] se consideră ca reprezentând un singur articol de marfă.”

17 Anexa 23 la regulamentul de aplicare menționat, intitulată „Note interpretative asupra valorii în vamă”, prevedea, în ceea ce privește interpretarea articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, la punctul 2, că „[m]etodele de evaluare în virtutea [acestei dispoziții] [ar trebui să fie] acelea pe care le definesc articolele 29 și 30 alineatul (2) inclusiv [din acest cod], dar o suplețe rezonabilă în aplicarea acestor metode este conformă obiectivelor și dispozițiilor articolului 31 alineatul (1) [din codul menționat]”. În acest scop, anexa menționată prevede la punctul 3 anumite exemple pentru a ilustra ceea ce trebuie să se înțeleagă prin „suplețe rezonabilă”. Astfel, în ceea ce privește aplicarea metodei deductive, se menționează că „termenul de 90 de zile [prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din regulamentul de aplicare] se aplică cu suplețe”.

Codul vamal al Uniunii

18 Articolele 70 și 74 Codul vamal al Uniunii prevăd norme referitoare la determinarea valorii în vamă a mărfurilor al căror conținut este în esență identic cu cel al normelor prevăzute la articolele 29-31 din Codul vamal comunitar. În special, articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii conține termeni similari cu cei ai articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar. În plus, articolul 177 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii, care privește metoda de simplificare a declarațiilor vamale, este de asemenea în esență identic cu articolul 81 din Codul vamal comunitar.

19 Articolul 77 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Punerea în liberă circulație și admiterea temporară”, este în esență identic cu articolul 201 din Codul vamal comunitar.

Regulamentul de punere în aplicare

- 20 Articolul 140 din regulamentul de punere în aplicare menționat, intitulat „Neacceptarea valorilor de tranzacție declarate”, prevede:

„(1) În cazul în care autoritățile vamale au îndoieli întemeiate că valoarea de tranzacție declarată reprezintă quantumul total plătit sau de plătit astfel cum se menționează la articolul 70 alineatul (1) din [Codul vamal al Uniunii], pot solicita declarantului să furnizeze informații suplimentare.

(2) În cazul în care îndoielile lor nu sunt eliminate, autoritățile vamale pot decide că valoarea mărfurilor nu se poate determina în conformitate cu articolul 70 alineatul (1) din [Codul vamal al Uniunii].”

- 21 Articolul 142 alineatele (2) și (5) din acest regulament de punere în aplicare prevede:

„(2) În absența unui preț unitar astfel cum se menționează la alineatul (1), prețul unitar utilizat este prețul la care mărfurile importate sau mărfurile identice sau similare importate sunt vândute, în starea în care sunt importate, pe teritoriul vamal al Uniunii [Europene], la data cea mai apropiată după importul mărfurilor care se evaluează și, în orice caz, în termen de 90 de zile de la data importului.

[...]

(5) La determinarea valorii în vamă, din prețul unitar determinat în conformitate cu alineatele (1)-(4) se deduc următoarele elemente:

- (a) fie comisioanele plătite în mod obișnuit sau convenite a fi plătite, fie elementele adăugate în mod obișnuit pentru profit și cheltuielile generale (inclusiv costurile directe sau indirecte de comercializare a mărfurilor în cauză) în legătură cu vânzarea pe teritoriul vamal al Uniunii a mărfurilor importate din aceeași categorie sau de același tip care se încadrează într-un grup sau într-o gamă de mărfuri produse de un anumit sector industrial;
- (b) cheltuieli uzuale de transport și de asigurare, precum și cheltuielile conexe care se suportă pe teritoriul vamal al Uniunii;
- (c) taxele la import și alte taxe de plătit pe teritoriul vamal al Uniunii pentru importul sau vânzarea mărfurilor.”

- 22 Potrivit articolului 144 din regulamentul de punere în aplicare menționat, intitulat „Metoda determinării valorii în vamă pe baza datelor disponibile (metoda «fall-back»)”:

„(1) La determinarea valorii în vamă în conformitate cu articolul 74 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii], se poate da dovadă de o flexibilitate rezonabilă în aplicarea metodelor prevăzute la articolul 70 și la articolul 74 alineatul (2) din [Codul vamal al Uniunii]. Valoarea determinată astfel se bazează, în cea mai mare măsură posibilă, pe valorile în vamă determinate anterior.

(2) Dacă nu se poate determina valoarea în vamă în conformitate cu alineatul (1), se utilizează alte metode adecvate. În acest caz valoarea în vamă nu se determină pe baza niciunuia dintre elementele următoare:

[...]

(f) valorile în vamă minime;

(g) valori arbitrare sau fictive.”

23 Articolul 222 din același regulament de punere în aplicare, intitulat „Articole ale mărfurilor”, prevede:

„(1) Atunci când o declarație vamală acoperă două sau mai multe articole ale mărfurilor, datele înscrise în declarația respectivă referitoare la fiecare articol sunt considerate ca alcătuind o declarație vamală separată.

(2) Cu excepția cazului în care mărfuri specifice incluse într-o trimitere fac obiectul unor măsuri diferite, mărfurile care intră în componența unei trimiteri sunt considerate ca alcătuind un singur articol în sensul alineatului (1) dacă este îndeplinită oricare dintre condițiile următoare:

(a) mărfurile se clasifică la o singură subpoziție tarifară;

(b) mărfurile fac obiectul unei cereri de simplificare în conformitate cu articolul 177 din [Codul vamal al Uniunii].”

Directiva 2006/112/CE

24 Potrivit considerentelor (43) și (44) ale Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7):

„(43) Este necesar ca statele membre să aibă libertatea deplină de a desemna persoanele obligate la plata TVA la import.

(44) Este necesar ca statele membre să poată adopta dispoziții care să prevadă că altă persoană decât persoana obligată la plata TVA este responsabilă solidar de plata taxei.”

25 Articolul 2 alineatul (1) litera (d) din această directivă prevede:

„(1) Următoarele operațiuni sunt supuse TVA:

[...]

(d) importul de bunuri.”

26 Articolul 71 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„(1) Atunci când, la introducerea în Comunitate, bunurile sunt plasate într-unul dintre regimurile sau se află în una dintre situațiile prevăzute la articolele 156, 276 și 277 sau sub regimuri de admitere temporară cu scutire totală de drepturi de import sau sub regimuri de tranzit extern, faptul generator intervine și TVA devine exigibilă doar în momentul în care bunurile nu mai intră sub incidența regimurilor sau situațiilor respective.

Cu toate acestea, atunci când bunurile importate sunt supuse drepturilor vamale, prelevărilor agricole sau unor taxe similare stabilite în cadrul unei politici comune, faptul generator intervine și TVA devine exigibilă în momentul în care intervine faptul generator privind taxele respective, iar drepturile respective devin exigibile.”

27 Articolul 85 din aceeași directivă prevede că, pentru importurile de bunuri, baza de impozitare este valoarea în vamă, stabilită în conformitate cu dispozițiile de drept al Uniunii.

28 Articolul 201 din Directiva 2006/112 prevede:

„La import, TVA este datorată de orice persoane desemnate sau recunoscute ca persoane obligate la plata taxei de către statul membru de import.”

29 Articolul 250 alineatul (1) din această directivă prevede:

„Fiecare persoană impozabilă depune o declarație privind TVA în care se menționează toate informațiile necesare pentru a calcula taxa exigibilă [...]”

Dreptul elen

Codul vamal

30 Articolul 29 alineatele 1 și 6 din Nomos 2960/2001 – Ethnikos Teloniakos Kodikas (Legea nr. 2960/2001 privind Codul vamal național) (FEK A'265), astfel cum a fost modificat prin Nomos 3583/2007 – Anamorfosi tou Ethnikou teloneiakou Kodika kai alles diataxeis (Legea nr. 3583/2007) – Reforma Codului vamal național și alte dispoziții (FEK A'142)] (denumit în continuare „Codul vamal”) prevede:

„1. O datorie vamală este obligația oricărei persoane fizice sau juridice față de o autoritate vamală de a achita toate drepturile vamale, taxele, inclusiv [TVA-ul], și alte drepturi și taxe impuse de stat, care sunt datorate pentru mărfuri și care sunt aplicate acestora în conformitate cu dispozițiile relevante.

[...]

6. Debitorul datoriei vamale este declarantul, persoana în numele căreia se depune o declarație privind accizele și alte taxe, precum și orice altă persoană față de care a luat naștere o datorie în temeiul dispozițiilor legislației vamale. [...]”

31 Potrivit articolului 33 alineatul 1 din Codul vamal:

„După ce le-a prezentat autorității vamale, proprietarul mărfurilor sau reprezentantul său legal, în raport cu legislația în vigoare, trebuie să depună o declarație pentru ca aceste mărfuri să fie plasate sub un regim vamal sau să fie afectate uneia dintre celelalte destinații vamale, în conformitate cu dispozițiile specifice ale legislației comunitare.”

32 Articolul 155 din Codul vamal prevede:

„1. Constituie contrabandă:

[...]

b) orice acțiune prin care se urmărește privarea statului elen sau a Uniunii Europene de drepturile vamale, de taxele și de alte obligații financiare care le sunt datorate pentru mărfuri importate sau exportate, inclusiv atunci când acestea au fost percepute într-un moment și un mod diferit de cele prevăzute de lege. Infracțiunile prevăzute la acest alineat determină stabilirea în sarcina autorilor lor a unor drepturi majorate în conformitate cu dispozițiile prezentului cod, chiar dacă organele competente ar considera că nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei contrabande care poate face obiectul urmăririi penale.

2. Se consideră contrabandă:

[...]

g) cumpărarea, vânzarea și deținerea de mărfuri importate sau puse în consum într-un mod care constituie infracțiunea de contrabandă;

[...]

- i) subevaluarea sau supraevaluarea mărfurilor importate sau exportate, în cazul în care aceasta determină o pierdere de drepturi vamale, de taxe și de alte obligații financiare.

[...]"

Legea nr. 2859/2000 de punere în aplicare a Codului privind TVA-ul

- 33 Potrivit articolului 35 alineatul 3 din Nomos 2859/2000 – Kyrosi Kodika Forou Prostithemenis Axias (Legea nr. 2859/2000 de punere în aplicare a Codului privind TVA-ul) (FEK A' 248):

„În cazul importului de bunuri, persoana impozabilă în scopuri de TVA este persoana desemnată drept proprietar al bunurilor importate, în conformitate cu dispozițiile legislației vamale.”

Litigiile principale și întrebările preliminare

Cauza C-72/24

- 34 În cursul anului 2014, în cadrul activității sale comerciale în Grecia, HF a achiziționat produse textile care proveneau din Turcia.
- 35 Declarații vamale aferente acestor produse au fost depuse la autoritățile vamale elene (denumite în continuare „autoritățile vamale”) în conformitate cu procedura simplificată de declarare prevăzută la articolul 81 din Codul vamal comunitar, care prevedea că aceste autorități puteau consimți, la cererea declarantului, ca drepturile de import să fie achitate pentru întregul transport de mărfuri a căror încadrare tarifară era diferită, pe baza încadrării tarifare a aceleia dintre mărfurile respective pentru care se percepea cel mai mare drept de import.
- 36 Potrivit instanței de trimitere, importul acestor mărfuri în Grecia era scutit de taxe vamale, însă trebuia supus TVA-ului la import, pe baza valorii în vamă indicate de societatea importatoare în declarațiile sale de import.
- 37 În cursul anului 2016, în urma unei sesizări privind subevaluarea mărfurilor importate, autoritățile vamale au efectuat o anchetă la finalul căreia s-a dovedit că existau indicii întemeiate care sugerau că valoarea în vamă indicată în mai multe declarații vamale depuse era inexactă, iar destinatarul mărfurilor desemnat în acest declarații nu era proprietarul real al mărfurilor.
- 38 Având în vedere îndoielile lor, autoritățile vamale au efectuat, la 14 decembrie 2016, un control ulterior al tuturor acestor declarații vamale la finalul căruia au

constatat existența unui sistem de contrabandă care s-a aflat la originea a 289 de declarații de import false. În această privință, autoritățile vamale au reținut că, printr-un mecanism complex de fraudă, acest sistem implica declararea unor valori în vamă semnificativ inferioare valorilor minime viabile din punct de vedere comercial.

- 39 Cu toate acestea, autoritățile vamale au considerat că, din cauza imposibilității unui control fizic ulterior al mărfurilor în cauză și a descrierii generale a acestora în facturile corespunzătoare, ele nu erau în măsură să reconstituie prețurile reale plătite efectiv pentru aceste mărfuri furnizorilor turci.
- 40 În aceste condiții, pentru a determina valoarea în vamă a mărfurilor menționate, autoritățile vamale s-au întemeiat pe un „preț-prag” sau un „preț minim acceptabil” (*lowest acceptable price*) (denumit în continuare „PMA”) prin utilizarea unui instrument de evaluare a riscurilor întemeiat pe date la nivelul Uniunii, elaborat de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF).
- 41 Din dosarul de care dispune Curtea rezultă că această metodă constă, mai întâi, în calcularea unui „preț mediu corectat” (*cleaned average price*) (denumit în continuare „PMC”), numit și „prețul echitabil” (*fair price* sau *fair value*). PMC-urile, exprimate în preț pe kilogram, se calculează pe baza prețurilor lunare la import ale produselor în cauză provenite din Turcia extrase din Comext, baza de date de referință pentru statisticile detaliate privind comerțul internațional cu mărfuri administrată de Eurostat.
- 42 În continuare, se calculează o medie pentru întreaga Uniune pe o bază aritmetică, adică o medie neponderată a PMC-urilor din toate statele membre. Pentru calcularea acestei medii, valorile extreme (*outliers*), adică valorile anormal de ridicate sau de scăzute, sunt excluse.
- 43 În sfârșit, se calculează o valoare echivalentă cu 50 % din PMC-uri, care constituie PMA-ul. Acesta din urmă, exprimat de asemenea în preț pe kilogram, este utilizat ca profil sau prag de risc care permite autorităților vamale ale statelor membre să identifice valorile deosebit de scăzute declarate la import și, în consecință, importurile cu risc important de subevaluare.
- 44 Astfel, din dosarul de care dispune Curtea reiese că autoritățile vamale din toate statele membre au la dispoziție un sistem de comunicare, și anume Sistemul de informații antifraudă (*Anti Fraud Information System*, denumit în continuare „AFIS”), la care participă și OLAF. Prin intermediul acestui sistem și prin utilizarea mai specifică a instrumentului de monitorizare automată [*Automated Monitoring Tool*, denumit în continuare „IMA”), acestora le-ar fi posibil să identifice cazurile de subevaluare.

- 45 În speță, pe baza PMA-ului astfel calculat, autoritățile vamale au stabilit „prețul unitar” în sensul articolului 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar. Aceste autorități au motivat alegerea respectivă având în vedere imposibilitatea de a se întemeia, pe de o parte, pe valoarea de tranzacție fictivă a produselor în discuție, subevaluate în mod deliberat, și, pe de altă parte, pe valoarea de tranzacție a unor produse identice sau similare, ținând seama de descrierea incompletă a produselor pe facturile anexate la declarațiile vamale depuse. În plus, autoritățile menționate nu au fost în măsură să controleze fizic mărfurile în discuție cu ocazia controlului ulterior, dat fiind că acestea nu fuseseră puse sub sechestru.
- 46 În această privință, autoritățile vamale arată că niciunul dintre participanții la sistemul de contrabandă în discuție în litigiul principal nu a furnizat, în cadrul explicațiilor sale, elemente care să permită să se considere că valorile în vamă reținute erau mult mai ridicate decât prețurile efectiv plătite.
- 47 Aceste autorități au constatat astfel că suma reprezentând TVA-ul eludat în mod fraudulos se ridica, pentru toate mărfurile care au făcut obiectul unei declarații frauduloase prin sistemul de contrabandă în discuție în litigiul principal, la 6 211 300,18 euro.
- 48 În ceea ce privește implicarea lui HF în acest sistem de contrabandă, din decizia de trimitere reiese că el a deținut, în cursul anului 2014, mărfuri care au făcut obiectul unei declarații false de valoare în vamă în cadrul acestui sistem și, pentru acest motiv, în temeiul dreptului național, este obligat la plata TVA-ului eludat datorat pentru mărfurile respective.
- 49 HF a introdus o acțiune împotriva deciziilor de rectificare în discuție în litigiul principal la Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Tribunalul Administrativ de Primă Instanță din Salonic, Grecia), care este instanța de trimitere. Acesta susține că determinarea valorii în vamă a mărfurilor în cauză pe bază de prețuri minime acceptabile este nelegală, întrucât acestea din urmă, în calitate de date statistice ale prețurilor de import, nu ar putea fi utilizate decât pentru a repune în discuție valoarea declarată a acestor mărfuri, dar nu ar putea constitui o metodă de determinare a valorii în vamă a acestora. În plus, acesta apreciază că a fost achitat definitiv pentru infracțiunea de contrabandă printr-o hotărâre a Trimeles Plimmeleiodikeio Grevenon (Tribunalul Corecțional în complet format din trei membri din Grevena, Grecia).
- 50 Cu titlu introductiv, instanța de trimitere consideră că nu este ținută de hotărârea de achitare definitivă pronunțată de Trimeles Plimmeleiodikeio Grevenon (Tribunalul Corecțional în complet format din trei membri din Grevena) decât în măsura în care deciziile de recuperare în discuție în litigiul principal au stabilit în

sarcina lui HF taxe majorate care ar trebui anulate. În schimb, ea apreciază că HF este încă obligat la plata TVA-ului la import eludat.

- 51 În ceea ce privește utilizarea unor „valori statistice” în cadrul determinării valorii în vamă a mărfurilor în cauză, instanța de trimitere arată, mai întâi, că aceste valori pot fi utilizate de autoritățile vamale pentru a stabili existența unor îndoieli rezonabile cu privire la veridicitatea valorii de tranzacție declarate. De asemenea, potrivit acestei instanțe, în conformitate cu Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167), valorile menționate pot fi utilizate pentru a determina pierderile de resurse proprii ale Uniunii cauzate de state membre care nu efectuează controale eficiente de detectare a fraudelor.
- 52 În continuare, instanța menționată arată că Curtea ar fi statuat, la punctele 38-41 și 44 din Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455), că „valorile statistice” medii pot servi drept temei pentru demonstrarea existenței unor îndoieli întemeiate, dacă nu rezonabile, din partea autorităților vamale competente ale unui stat membru pentru a exclude valoarea de tranzacție declarată și pentru a aplica „în mod ierarhic” metodele alternative de determinare a valorii în vamă prevăzute, indiferent de autenticitatea facturilor și a altor documente care atestă valoarea de tranzacție a mărfurilor importate, atunci când nu au fost prezentate, la cerere, elemente care să permită stabilirea exactității valorii de tranzacție declarate.
- 53 În sfârșit, Curtea ar fi statuat, la punctele 51 și 53-56 din Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master (C-599/20, EU:C:2022:457), că, în cadrul metodei fall-back, prevăzută la articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, datele care figurează într-o bază de date națională privind mărfuri încadrate la același cod din Tariful integrat al Uniunii Europene (denumit în continuare „codul TARIC”) și care provin de la același vânzător ca mărfurile în cauză constituie „date disponibile în Comunitate”, în sensul acestei dispoziții, și pot fi reținute ca bază pentru stabilirea valorii în vamă a mărfurilor în cauză.
- 54 Cu toate acestea, instanța de trimitere exprimă îndoieli cu privire la posibilitatea de a utiliza valori medii statistice, în special PMA-urile, pentru a determina valoarea în vamă a mărfurilor în cauză în cadrul metodelor prevăzute la articolele 29 și 30 din Codul vamal comunitar și în special în cadrul metodei secundare prevăzute la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din acest cod, care este cea utilizată în speță. Astfel, pe de o parte, autoritățile vamale au utilizat această metodă de stabilire a valorii în vamă, deși această dispoziție face referire la mărfuri identice sau similare, și, pe de altă parte, nu rezultă că acest PMA a fost calculat în conformitate cu termenul prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din regulamentul de aplicare.

- 55 Pe de altă parte, această instanță apreciază că utilizarea PMA-ului în vederea stabilirii valorii în vamă a mărfurilor importate echivalează cu utilizarea unor prețuri minime, care sunt prin definiție „fictive”, ceea ce ar fi contrar metodelor utilizate în mod obișnuit în comerțul internațional.
- 56 Instanța menționată se întreabă de asemenea dacă recurgerea la PMA își găsește locul în cadrul procedurii prevăzute la articolul 81 din Codul vamal comunitar.
- 57 În plus, aceeași instanță exprimă îndoieli cu privire la aspectul dacă dispozițiile naționale care stabilesc persoana sau persoanele desemnate sau recunoscute ca persoane obligate la plata TVA-ului sunt suficient de clare și de precise pentru ca HF, în calitatea sa de deținător al mărfurilor, să fie considerat responsabil în solidar pentru plata TVA-ului la import eludat.
- 58 În aceste condiții, Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Tribunalul Administrativ de Primă Instanță din Salonic) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Valorile statistice denumite «valori-prag» (*threshold values*) sau «prețuri echitabile» (*fair prices*), care se întemeiază pe baza de date statistice Comext a Eurostat și sunt obținute din Sistemul de informații antifraudă [(AFIS)] al OLAF, a căror aplicare o constituie instrumentul de monitorizare automată [(IMA)] și care sunt puse la dispoziția autorităților vamale naționale prin intermediul sistemelor electronice ale acestora din urmă îndeplinesc cerința asigurării accesului tuturor operatorilor economici, astfel cum s-a precizat în Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES (C-187/21, EU:C:2022:458)? Datele pe care le conțin sunt doar date agregate, în sensul Regulamentului [(CE) nr. 471/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 mai 2009 privind statisticile comunitare privind comerțul exterior cu țările terțe și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1172/95 al Consiliului (JO 2009, L 152, p. 23)] și al Regulamentului [(UE) nr. 113/2010 al Comisiei din 9 februarie 2010 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 471/2009 al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile comunitare privind comerțul exterior cu țările terțe, în ceea ce privește schimburile comerciale vizate, definiția datelor, elaborarea statisticilor de comerț pe caracteristici de întreprindere și în funcție de moneda de facturare, precum și mărfurile sau mișcările specifice (JO 2010, L 37, p. 1)], în vigoare în perioada relevantă?
- 2) În contextul unui control ulterior, atunci când nu este posibil să se efectueze un control fizic al mărfurilor importate, valorile statistice din baza de date Comext, în măsura în care sunt considerate general accesibile și nu conțin doar date agregate, pot fi utilizate de autoritățile vamale naționale numai pentru a susține îndoielile lor rezonabile cu privire la faptul că valoarea

declarată în declarații reprezintă valoarea de piață, și anume suma efectiv plătită sau care trebuie plătită pentru aceste mărfuri, sau și în scopul de a determina, pe această bază, valoarea lor în vamă, în conformitate cu metoda alternativă prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din [Codul vamal comunitar] – sau la articolul 7[4] alineatul (2) litera (c) din [Codul vamal al Uniunii] – denumită «metoda deductivă» sau, după caz, cu o altă metodă alternativă? Ce incidență are asupra răspunsului la această întrebare faptul că nu se poate stabili care mărfuri identice sau similare fac în prezent obiectul unor vânzări, în sensul articolului 152 alineatul (1) din [regulamentul de aplicare]?

- 3) În orice caz, utilizarea acestor valori statistice pentru a determina valoarea în vamă a unor mărfuri importate specifice, echivalentă cu aplicarea unor prețuri minime, este conformă cu obligațiile care decurg din Acordul internațional privind stabilirea valorii în vamă încheiat de OMC, denumit și «Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994», la care Uniunea Europeană este parte, ținând seama de faptul că acest acord interzice în mod expres utilizarea unor prețuri minime?
- 4) În legătură cu întrebarea precedentă, rezerva în favoarea principiilor și a dispozițiilor generale ale Acordului internațional privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994, menționat mai sus, prevăzută la articolul 31 alineatul (1) din [Codul vamal comunitar], în ceea ce privește metoda *fall back* de determinare a valorii în vamă, și, în mod corelativ, excluderea aplicării unor valori minime, prevăzută la alineatul (2) al aceluiași articol din [Codul vamal comunitar] (dar care nu figurează în dispoziția corespunzătoare de la articolul 74 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii]), se aplică numai atunci când este utilizată această metodă sau reglementează toate metodele alternative de determinare a valorii în vamă?
- 5) În cazul în care se constată că simplificarea clasificării în sensul articolului 81 din [Codul vamal comunitar] (devenit articolul 177 din [Codul vamal al Uniunii]) a fost utilizată la momentul importului, este posibilă aplicarea metodei alternative prevăzute la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din [Codul vamal comunitar] (care corespunde articolului 70 alineatul (2) litera (c) din [Codul vamal al Uniunii]), indiferent de eterogenitatea mărfurilor declarate cu același cod TARIC prin aceeași declarație și de valoarea fictivă corespunzătoare a mărfurilor care nu sunt cuprinse în acest cod de clasificare tarifară?
- 6) În sfârșit, independent de întrebările precedente, dispozițiile de drept elen care reglementează stabilirea persoanelor obligate la plata TVA-ului la import sunt suficient de clare, în conformitate cu cerințele dreptului Uniunii, în

măsura în care prevăd că persoana impozabilă este «persoana desemnată drept proprietar al mărfurilor importate?»

Cauza C-73/24

- 59 Faptele vizate și motivarea prezentată în decizia de trimitere în cauza C-73/24 sunt analoge cu cele menționate în decizia de trimitere în cauza C-72/24, cu excepția faptului că, pe de o parte, instanța de trimitere este sesizată cu o acțiune introdusă de WI, care este angajată unei întreprinderi de comerț angro cu produse textile provenite din Turcia și care s-a considerat că a avut cunoștință de sistemul de contrabandă în discuție în litigiul principal, dat fiind că era însărcinată cu cea mai mare parte a gestiunii acestei întreprinderi, și, pe de altă parte, că declarațiile vamale în discuție în litigiul principal au fost depuse între luna martie 2014 și luna decembrie 2016.
- 60 În aceste condiții, Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Tribunalul Administrativ de Primă Instanță din Salonic) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare, redactate în termeni analogi celor utilizați în cererea de decizie preliminară în cauza C-72/24:
- „1) În cazul în care există îndoieli rezonabile cu privire la faptul că valoarea declarată în vamă a mărfurilor importate este valoarea contractuală reală a mărfurilor, însă valoarea contractuală nu poate fi determinată printr-un control ulterior pe baza metodelor prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) (valoarea de tranzacție a unor produse identice și similare) din [Codul vamal comunitar] și la articolul 74 alineatul (2) literele (a) și (b) din [Codul vamal al Uniunii], dat fiind că, pe de o parte, mărfurile nu au fost puse sub sechestru și, prin urmare, este imposibil să se efectueze un control fizic al acestora și, pe de altă parte, descrierea mărfurilor din documentele care însoțesc declarația de import este generală și imprecisă, este compatibilă cu articolul 30 alineatul (2) litera (c) din [Codul vamal comunitar] și cu articolul 74 alineatul (2) litera (c) din [Codul vamal al Uniunii] o practică administrativă potrivit căreia, pentru stabilirea valorii de piață a mărfurilor, prin aplicarea «metodei deductive» prevăzute de aceste dispoziții, sunt utilizate drept bază așa-numitele «prețuri-prag», definite în instrumentul de monitorizare automată ([IMA]) din Sistemul de informații antifraudă al Uniunii Europene ([AFIS]) și determinate prin metode statistice?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, este permisă utilizarea «prețurilor-prag» menționate mai sus prin aplicarea oricăreia dintre celelalte metode descrise la articolele 30 și 31 din [Codul vamal comunitar] și la articolul 74 alineatele (1)-(3) din [Codul vamal al Uniunii], ținând seama în special, pe de o parte, de flexibilitatea rezonabilă care trebuie să caracterizeze

aplicarea «metodei fall-back», în sensul articolului 31 din [Codul vamal comunitar] și al articolului 74 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii], și, pe de altă parte, de interdicția expresă privind determinarea valorii în vamă pe baza unor valori în vamă minime, prevăzută, pentru aceeași «metodă fall-back», la articolul 31 alineatul (2) litera (f) din [Codul vamal comunitar] și la articolul 144 alineatul (2) litera (f) din [regulamentul de punere în aplicare]?

- 3) În cazul unui răspuns negativ la ambele întrebări precedente, dreptul Uniunii permite ca TVA-ul neplătit să nu fie imputat unui importator cu privire la care se descoperă ulterior că a importat (în mod sistematic) mărfuri la prețuri inferioare celor stabilite ca prețuri minime viabile din punct de vedere comercial, atunci când autoritățile vamale nu sunt în măsură, cu ocazia controlului ulterior, să determine valoarea în vamă a mărfurilor importate prin una dintre metodele descrise la articolele 30 și 31 din [Codul vamal comunitar] și la articolul 74 alineatele (1)-(3) din [Codul vamal al Uniunii], sau este permisă, în această situație și ca ultimă soluție, imputarea acestuia pe baza unor prețuri minime plauzibile determinate statistic, așa cum s-a admis deja în cazul imputării de către Comisia Europeană a pierderii de resurse proprii în privința unui stat membru care nu a efectuat controale vamale adecvate [a se vedea Hotărârea Curții din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea), C-213/19, EU:C:2022:167]?
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua sau la a treia întrebare precedentă, prețurile minime determinate statistic trebuie să reprezinte importuri care au fost efectuate în aceeași perioadă sau aproximativ în aceeași perioadă ca și importurile care fac obiectul controlului și, în acest caz, care este intervalul de timp maxim acceptabil între importurile utilizate pentru obținerea rezultatului statistic și importurile care fac obiectul controlului (de exemplu, ar putea fi aplicate prin analogie cele 90 de zile prevăzute la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din [regulamentul de aplicare] și la articolul 142 alineatul (2) din [regulamentul de punere în aplicare])?
- 5) În cazul unui răspuns afirmativ la cel puțin una dintre primele trei întrebări în ceea ce privește utilizarea «prețurilor-prag» pentru stabilirea valorilor de piață ale bunurilor importate, în ipoteza în care, cu ocazia importului, a fost urmată procedura prevăzută la articolul 81 din [Codul vamal comunitar] și la articolul 177 din [Codul vamal al Uniunii] pentru a simplifica procedura de întocmire a declarațiilor vamale prin gruparea codurilor TARIC ale mărfurilor, este conformă cu principiul interzicerii determinării unor valori în vamă arbitrare sau fictive o practică administrativă potrivit căreia valoarea în vamă a tuturor mărfurilor importate în cadrul fiecărei declarații de import se calculează pe baza «prețului-prag» stabilit pentru produsul specific, al cărui cod TARIC este menționat în declarația de import, întrucât autoritatea vamală trebuie

considerată ca fiind ținută de gruparea efectuată de importator, în conformitate cu articolul 222 alineatul (2) litera (b) din [regulamentul de punere în aplicare], sau, dimpotrivă, prețul fiecărui produs trebuie determinat pe baza propriei poziții tarifare, inclusiv în situația în care codul nu este menționat în declarația de import, pentru a evita riscul impunerii unor taxe vamale arbitrare?”

Procedura în fața Curții

Cu privire la conexare

- 61 Prin decizia președintelui Curții din 25 martie 2024, cauzele C-72/24 (Keladis I) și C-73/24 (Keladis II) au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii

- 62 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 3 iulie 2025, reclamantii din litigiile principale, HF și WI, au solicitat să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții. În susținerea cererii lor, aceștia arată în esență, pe de o parte, că, în concluziile sale, domnul avocat general s-a întemeiat pe elemente de fapt care se îndepărtează de cele reținute de instanța de trimitere și, pe de altă parte, că nu sunt de acord cu unele dintre aprecierile care figurează în concluziile domnului avocat general. În special, HF și WI contestă aprecierile referitoare la examinarea prețurilor-prag în cadrul metodei de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii.
- 63 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 252 al doilea paragraf TFUE, avocatul general prezintă în mod public, cu deplină imparțialitate și în deplină independență, concluzii motivate cu privire la cauzele care, în conformitate cu Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, necesită intervenția sa. Nici aceste concluzii, nici motivarea pe care se întemeiază avocatul general nu sunt obligatorii pentru Curte (Hotărârea din 19 martie 2020, Sánchez Ruiz ș.a., C-103/18 și C-429/18, EU:C:2020:219, punctul 42, precum și jurisprudența citată).
- 64 Trebuie arătat de asemenea, în acest context, că Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură nu prevăd posibilitatea ca părțile sau persoanele interesate menționate la articolul 23 din acest statut să prezinte observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general. În consecință, dezacordul unei părți sau al unei astfel de persoane interesate față de concluziile avocatului general, oricare ar fi chestiunile pe care avocatul general le examinează

în cadrul acestora, nu poate constitui prin el însuși un motiv care să justifice redeschiderea procedurii orale (Hotărârea din 19 martie 2020, Sánchez Ruiz ș.a., C-103/18 și C-429/18, EU:C:2020:219, punctul 43 și jurisprudența citată).

- 65 Rezultă că, în măsura în care cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii formulată de HF și de WI, pe de o parte, urmărește să le permită acestora să răspundă la poziția adoptată de avocatul general în concluzii și, pe de altă parte, privește anumite pretinse rectificări care contrazic informațiile care figurează în decizia de trimitere în cauza C-72/24, aceasta nu poate fi admisă.
- 66 Este cert că, potrivit articolului 83 din Regulamentul de procedură, Curtea poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când consideră că nu este suficient de lămurită sau atunci când o parte a invocat, după închiderea acestei faze, un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților ori a persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- 67 În speță, Curtea dispune de toate informațiile necesare pentru a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere. În plus, cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii nu evidențiază niciun fapt nou de natură să poată avea o influență decisivă asupra deciziei pe care Curtea este chemată să o pronunțe în această cauză.
- 68 În aceste condiții, Curtea consideră, după ascultarea avocatului general, că nu este necesar să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la întrebările preliminare

- 69 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în temeiul articolului 288 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii, articolele 70-74 din acesta se aplică de la 1 mai 2016. Cu toate acestea, dat fiind că faptele din litigiul principal în cauza C-73/24 s-au desfășurat înainte și după această dată, este necesar, pentru a răspunde la întrebările adresate, să se procedeze la interpretarea dispozițiilor atât ale Codului vamal comunitar, cât și ale Codului vamal al Uniunii.
- 70 În această privință, normele referitoare la determinarea valorii în vamă a mărfurilor prevăzute la articolele 70 și 74 din Codul vamal al Uniunii sunt în esență identice cu cele prevăzute la articolele 29-31 din Codul vamal comunitar. Astfel, jurisprudența referitoare la aceste dispoziții ale Codului vamal comunitar este în principiu aplicabilă și dispozițiilor echivalente din Codul vamal al Uniunii.

Cu privire la primele trei întrebări din cauza C-72/24 și la primele trei întrebări din cauza C-73/24

- 71 Prin intermediul primelor trei întrebări în cauza C-72/24 și al primelor trei întrebări în cauza C-73/24, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 30 și articolul 31 alineatul (1) și alineatul (2) literele (f) și (g) din Codul vamal comunitar și articolul 74 din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că se opun ca, atunci când, în cursul unui control ulterior cu ocazia căruia, pe de o parte, nu este posibilă efectuarea unui control fizic al mărfurilor importate și, pe de altă parte, descrierea acestora din documentele care însoțesc declarația vamală este generală și imprecisă, astfel încât valoarea în vamă nu poate fi determinată pe baza valorii de tranzacție în conformitate cu articolul 29 din Codul vamal comunitar și cu articolul 70 din Codul vamal al Uniunii, această valoare să fie determinată pe baza PMA-ului, acesta din urmă fiind calculat pe baza valorilor statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii.
- 72 Trebuie amintit de la bun început că dreptul Uniunii referitor la evaluarea în vamă urmărește stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru, care exclude utilizarea unor valori în vamă arbitrare sau fictive. Valoarea în vamă a unei mărfi importate trebuie, așadar, să reflecte valoarea economică reală a aceleia și, prin urmare, să țină seama de toate elementele acestei mărfi care prezintă o valoare economică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 mai 2025, Tauritus, C-782/23, EU:C:2025:353, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 73 În plus, determinarea corectă a valorii în vamă a mărfurilor constituie o sarcină imperativă pentru a asigura colectarea efectivă și integrală a resurselor proprii tradiționale reprezentate de taxele vamale și de TVA. Astfel, din moment ce există o legătură directă între colectarea veniturilor provenite din taxe vamale și punerea la dispoziția Comisiei a resurselor corespunzătoare, revine statelor membre, în conformitate cu obligațiile care le sunt impuse în temeiul articolului 325 alineatul (1) TFUE, sarcina de a proteja interesele financiare ale Uniunii împotriva fraudei sau a oricărei alte activități ilegale care aduce atingere acestor interese, precum și de a lua măsurile necesare pentru a garanta colectarea efectivă și integrală a acestor taxe și, prin urmare, a acestor resurse [se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 346].
- 74 Articolele 29-31 din Codul vamal comunitar și articolele 70-74 din Codul vamal al Uniunii stabilesc în mod expres o ierarhie între diferitele metode de determinare a valorii în vamă pe care acesta le prevede, astfel încât un importator nu este liber să aleagă metoda la care va recurge (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 mai 2025, Tauritus, C-782/23, EU:C:2025:353, punctul 53).

- 75 Prin urmare, valoarea în vamă a mărfurilor importate trebuie determinată, cu prioritate, potrivit metodei valorii de tranzacție prevăzute la articolul 29 din Codul vamal comunitar și la articolul 70 din Codul vamal al Uniunii, această metodă fiind considerată cea mai adaptată, în timp ce metodele menționate la articolele 30 și 31 din Codul vamal comunitar și la articolul 74 din Codul vamal al Uniunii trebuie considerate ca fiind metode subsidiare care nu trebuie utilizate decât atunci când valoarea în vamă a mărfurilor nu poate fi stabilită prin aplicarea acestui articol 29 sau a acestui articol 70. Acest lucru este valabil în special pentru metoda reziduală menționată la articolul 31 din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, care este aplicabilă numai în cazul în care valoarea în vamă nu poate fi determinată nici prin metoda valorii de tranzacție, nici prin una dintre metodele subsidiare menționate la articolul 30 din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 28 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 15 mai 2025, Tauritus, C-782/23, EU:C:2025:353, punctele 52 și 54).
- 76 Pe de altă parte, în temeiul articolului 181a din regulamentul de aplicare și al articolului 140 din regulamentul de punere în aplicare, atunci când autoritățile vamale au îndoieli întemeiate că valoarea declarată a mărfurilor importate reprezintă suma totală plătită sau de plătit pentru acestea, ele nu trebuie în mod necesar să determine valoarea în vamă a acestor mărfuri pe baza metodei valorii de tranzacție. Prin urmare, ele pot respinge prețul declarat dacă aceste îndoieli persistă după ce, eventual, au solicitat furnizarea oricărei informații sau a oricărui document suplimentar și după ce persoanei interesate i s-a oferit o ocazie rezonabilă de a-și prezenta punctul de vedere cu privire la motivele pe care se întemeiază îndoielile menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 31).
- 77 În speță, din indicațiile furnizate Curții reiese că valoarea în vamă a mărfurilor nu poate fi determinată, în temeiul articolului 29 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și al articolului 70 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii, de valoarea de tranzacție a mărfurilor importate, aspect a cărui verificare va reveni instanței de trimitere. În această privință, instanța menționată a arătat, pe de o parte, că autoritățile vamale s-au văzut în imposibilitatea de a se întemeia pe valoarea de tranzacție a mărfurilor în cauză, dat fiind că, cu ocazia controlului ulterior, au constatat că acestea fuseseră subevaluate în mod deliberat. Pe de altă parte, niciunul dintre participanții la sistemul de contrabandă în discuție în litigiile principale nu ar fi furnizat, în cadrul explicațiilor sale, elemente care să permită să se considere că valorile în vamă reținute de autoritățile vamale erau mult mai ridicate decât prețurile plătite efectiv.

- 78 În asemenea împrejurări, evaluarea în vamă este efectuată, astfel cum se amintește la punctul 75 din prezenta hotărâre, în conformitate cu dispozițiile articolului 30 din Codul vamal comunitar sau ale articolului 74 alineatele (1) și (2) din Codul vamal al Uniunii, prin aplicarea în mod succesiv a metodelor prevăzute de aceste dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punctul 24 și jurisprudența citată).
- 79 În această privință, trebuie amintit că, atunci când autoritățile vamale iau măsuri pentru a determina valoarea în vamă în temeiul articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal al Uniunii, acestea trebuie să își întemeieze aprecierea pe elemente care privesc mărfuri identice sau similare. Astfel, această determinare impune examinarea unor elemente precum caracteristicile fizice, calitatea, reputația, caracterul interschimbabil al bunurilor, precum și nivelul comercial al vânzărilor luate în considerare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES, C-187/21, EU:C:2022:458, punctul 48).
- 80 Cu toate acestea, astfel cum arată instanța de trimitere, aceste metode de determinare a valorii în vamă a mărfurilor nu au putut fi reținute în speță din cauza descrierii incomplete a mărfurilor în facturile anexate la declarațiile vamale depuse și a imposibilității autorităților vamale de a controla fizic mărfurile respective cu ocazia controlului lor ulterior, întrucât acestea din urmă nu au fost puse sub sechestru.
- 81 În ceea ce privește metoda de evaluare în vamă prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal al Uniunii, utilizată în speță, aceasta se întemeiază pe valoarea bazată pe prețul unitar corespunzător vânzărilor pe teritoriul vamal al Uniunii ale mărfurilor importate sau ale unor mărfuri identice sau similare importate.
- 82 Or, trebuie arătat că, în măsura în care, potrivit instanței de trimitere, autoritățile vamale se aflau în imposibilitatea de a controla fizic mărfurile importate pentru a stabili dacă erau identice sau asemănătoare cu cele pe care trebuiau să le utilizeze pentru a determina valoarea în vamă și în măsura în care descrierea acestor mărfuri în facturile anexate la declarațiile vamale era incompletă, aceste autorități nu dispuneau de informațiile necesare pentru a aplica metoda prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal al Uniunii, aspect a cărui verificare va reveni acestei instanțe.
- 83 În plus, pentru a aplica metoda de evaluare în vamă prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (d) din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (2) litera

(d) din Codul vamal al Uniunii, valoarea în vamă se poate întemeia pe o valoare calculată, egală cu suma diferitor elemente, printre care o sumă reprezentând profitul și cheltuielile generale care trebuie să fie egală cu cea care intră în general în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip ca mărfurile de evaluat, care sunt efectuate de producători din țara exportatoare pentru exportul către Uniune.

- 84 Cu toate acestea, ținând seama de indicațiile furnizate de instanța de trimitere amintite la punctul 80 din prezenta hotărâre, autoritățile vamale erau în speță de asemenea în imposibilitatea de a efectua evaluarea în vamă în temeiul articolului 30 alineatul (2) litera (d) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (2) litera (d) din Codul vamal al Uniunii, aspect a cărui verificare va reveni însă acestei instanțe.
- 85 Având în vedere constatările care precedă, trebuie amintit că, în ipoteza în care nu este posibil să se determine valoarea în vamă a mărfurilor importate nici pe baza articolului 30 din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatele (1) și (2) din Codul vamal al Uniunii, evaluarea în vamă se efectuează în conformitate cu dispozițiile articolului 31 din Codul vamal comunitar și ale articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 86 În speță, instanța de trimitere ridică problema posibilității de a recurge, pentru calcularea valorii în vamă a mărfurilor în cauză, la un PMA calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii atunci când aceste mărfuri nu mai pot fi rechemate în scopul unor controale fizice, iar descrierea generală a acestora în facturile corespunzătoare nu permite obținerea unor date suficiente în ceea ce privește valoarea lor reală.
- 87 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că astfel de date statistice nu pot atenua obstacolele menționate mai sus în calea utilizării uneia dintre metodele de evaluare prevăzute la articolul 30 din Codul vamal comunitar și la articolul 70 din Codul vamal al Uniunii. Astfel, trebuie arătat că datele statistice identificate la nivelul Uniunii, precum PMA-ul, nu conțin elemente susceptibile să fie utilizate în scopul determinării valorii în vamă în temeiul articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal al Uniunii, din cauza caracterului lor agregat și a naturii lor confidențiale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES, C-187/21, EU:C:2022:458, punctele 53-55).
- 88 În plus, ținând seama de împrejurările evocate la punctul 80 din prezenta hotărâre, astfel de date nu pot fi utilizate nici în cadrul unei evaluări în vamă în temeiul

articolului 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal al Uniunii.

- 89 Situația este aceeași în ceea ce privește metoda de determinare a valorii în vamă prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (d) din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (2) litera (d) din Codul vamal al Uniunii, din moment ce din explicațiile furnizate în dosarul de care dispune Curtea nu reiese că informațiile specifice necesare pentru această stabilire, astfel cum sunt enunțate la punctul 83 din prezenta hotărâre, sunt luate în considerare în PMA.
- 90 Astfel, trebuie să se verifice dacă un PMA, calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii, poate fi utilizat în scopul stabilirii valorii în vamă a mărfurilor în cauză, în conformitate cu articolul 31 din Codul vamal comunitar și cu articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii.
- 91 În acest scop, trebuie amintit că, în temeiul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită prin aplicarea articolului 29 și, respectiv, a articolului 30 din Codul vamal comunitar, pe de o parte, și a articolului 74 alineatele (1) și (2) din Codul vamal al Uniunii, pe de altă parte, aceasta se stabilește pe baza datelor disponibile în Uniune, prin mijloace rezonabile și compatibile cu principiile și dispozițiile generale ale acordurilor internaționale, precum și ale capitolului 3 din aceste coduri.
- 92 În ceea ce privește, în primul rând, aspectul dacă articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar nu se opune utilizării unui PMA, trebuie arătat că punctul 2 din nota interpretativă în materie de valoare în vamă referitoare la această dispoziție, care figurează în anexa 23 la regulamentul de aplicare, subliniază că metodele de evaluare în virtutea dispoziției menționate ar trebui să fie acelea pe care le definesc articolul 29 și articolul 30 alineatul (2) din acest cod, dar că o „suplețe rezonabilă” în aplicarea acestor metode ar fi conformă obiectivelor și dispozițiilor articolului 31 alineatul (2) din codul menționat.
- 93 Din decizia de trimitere reiese că mărfurile importate în discuție în litigiul principal, a căror valoare de tranzacție autoritățile vamale apreciază că a fost subevaluată, sunt descrise în declarațiile vamale, la modul general, ca fiind produse textile.
- 94 În această privință, trebuie amintit că, pe de o parte, Curtea s-a referit la noțiunea de „suplețe rezonabilă” în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 9 iunie 2022, *Baltic Master* (C-599/20, EU:C:2022:457), în care instanța de trimitere ridică problema dacă, ținând seama de eterogenitatea pieselor în cauză care se încadrau la codul TARIC utilizat și de lipsa unei descrieri detaliate a mărfurilor importate, o determinare a valorii în vamă a acestora din urmă în temeiul articolului 31 alineatul

(1) din Codul vamal comunitar, pe baza valorii de tranzacție a unor mărfuri similare, era posibilă în cadrul litigiului cu care era sesizată, în condițiile în care noțiunea de „mărfuri similare”, definită la articolul 142 alineatul (1) litera (d) din regulamentul de punere în aplicare, presupune o omogenitate a mărfurilor importate, care este dificil de conciliat cu diversitatea produselor clasificate la codul TARIC în cauză.

- 95 În acea cauză, Curtea a subliniat că definiția noțiunii de „mărfuri similare” care figurează la articolul 142 alineatul (1) litera (d) din regulamentul de aplicare se referă la determinarea valorii în vamă în temeiul articolului 30 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal comunitar. Or, deși din cuprinsul punctului 2 din nota interpretativă menționată la punctul 92 din prezenta hotărâre reiese că metodele de evaluare care trebuie folosite în temeiul articolului 31 din acest cod ar trebui să fie cele definite la articolele 29-30 alineatul (2) din acesta, acest punct precizează că aceste metode trebuie aplicate cu o suplețe rezonabilă, în special în ceea ce privește aprecierea noțiunii de „mărfuri similare” (Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, punctul 52). Astfel, Curtea a admis că datele care figurează într-o bază de date națională cu privire la mărfuri care se încadrează la același cod TARIC și care provin de la același vânzător precum mărfurile în cauză constituie o „dată disponibilă în Uniune”, în sensul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, care poate fi reținută ca bază pentru determinarea valorii în vamă a mărfurilor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, punctele 52 și 54).
- 96 Pe de altă parte, trebuie amintit de asemenea că, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 73 din prezenta hotărâre, revine statelor membre, în conformitate cu obligațiile care le sunt impuse în temeiul articolului 325 alineatul (1) TFUE, sarcina de a proteja interesele financiare ale Uniunii împotriva fraudei sau a oricărei alte activități ilegale care aduce atingere acestor interese, precum și de a lua măsurile necesare pentru a garanta colectarea efectivă și integrală a acestor taxe și, prin urmare, a acestor resurse. De aici rezultă necesitatea ca autoritățile vamale să stabilească o valoare în vamă în ipoteza în care declarantul nu furnizează informații suficient de precise sau de fiabile privind valoarea în vamă a mărfurilor în cauză.
- 97 Ținând seama de această cerință și de „suplețea rezonabilă” cu care, în conformitate cu punctul 2 din nota interpretativă menționată la punctul 92 din prezenta hotărâre, metodele de determinare a valorii în vamă definite de la articolul 29 la articolul 30 alineatul (2) din Codul vamal comunitar trebuie aplicate în cadrul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, este necesar să se admită că date precum un PMA calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii și care figurează într-o bază de date creată la nivelul Uniunii constituie „date... disponibile în Comunitate”, în sensul articolului 31

alineatul (1) din Codul vamal comunitar, și par susceptibile să fie reținute în vederea determinării valorii în vamă a mărfurilor în cauză.

- 98 Totuși, această constatare nu este valabilă decât dacă, după cum impune articolul 31 alineatul (2) din Codul vamal comunitar, valoarea în vamă care ar fi astfel determinată, prin aplicarea alineatului (1), nu se întemeiază pe elementele prevăzute la literele (f) și (g) ale acestei dispoziții.
- 99 În această privință, în temeiul articolului 31 alineatul (2) literele (f) și (g) din Codul vamal comunitar, nicio valoare în vamă nu se stabilește pe baza unor valori în vamă minime și, respectiv, a unor valori în vamă arbitrare sau fictive.
- 100 Or, pe de o parte, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 40-43 din prezenta hotărâre, PMA-urile ar fi stabilite pornind de la PMC-uri, calculate pe baza prețurilor lunare la importul produselor în cauză provenite din Turcia extrase din Comext. Prin urmare, acestea nu par a fi arbitrare, ci se întemeiază pe criterii obiective și neutre [a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea), C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 294].
- 101 Pe de altă parte, în ceea ce privește interdicția de a stabili valoarea în vamă pe baza unor valori minime, menționată la punctul 99 din prezenta hotărâre, trebuie să se considere, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 79 din concluzii, că eventuala utilizare a PMA-urilor ar putea încălca această interdicție dacă practica administrativă menționată ar urma să capete un caracter sistematic și dacă operatorului economic în cauză nu i s-ar permite să justifice prețurile scăzute indicate în declarația sa vamală. Astfel, în această din urmă situație, refuzul de a ține seama de valori de tranzacție inferioare unui asemenea prag ar implica o ajustare ascendentă a valorilor declarate până la atingerea acestui prag și ar constitui un sistem de valori minime.
- 102 În schimb, este necesar să se considere că eventuala utilizare în ultimă instanță a PMA-urilor calculate pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii, în împrejurări precum cele din litigiul principal, în temeiul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, nu trebuie considerată ca reprezentând un sistem de valori minime dacă operatorul economic în cauză a avut posibilitatea de a justifica valoarea pe care a declarat-o autorităților vamale.
- 103 În speță, va reveni, așadar, instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, în cadrul utilizării datelor statistice pe care le constituie PMA-urile, autoritățile vamale le-au oferit reclamantilor din litigiile principale posibilitatea de a justifica prețurile scăzute indicate în declarațiile lor vamale și de a furniza informații suplimentare în cadrul procedurii administrative în fața lor.

- 104 În ceea ce privește, în al doilea rând, aspectul dacă PMA-ul poate fi utilizat în temeiul articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, este necesar să se considere că dispoziția menționată trebuie, în această privință, coroborată cu articolul 144 din regulamentul de punere în aplicare, care prevede la alineatul (1) că, la determinarea valorii în vamă în conformitate cu acest articol 74 alineatul (3), se poate da dovadă de o „flexibilitate rezonabilă” în aplicarea metodelor prevăzute la articolul 70 și la articolul 74 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii.
- 105 Rezultă că, ținând seama de identitatea dintre acești termeni și cei din nota interpretativă amintiți la punctul 92 din prezenta hotărâre, considerațiile care figurează la punctele 94-97 din prezenta hotărâre își găsesc aplicarea și în cazul Codului vamal al Uniunii.
- 106 Trebuie să se constate că, în cadrul Codului vamal al Uniunii, această concluzie este susținută și de faptul că, în temeiul articolului 144 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare, dacă nu se poate determina valoarea în vamă în conformitate cu alineatul (1), se utilizează „alte metode adecvate”. În această privință, trebuie arătat de asemenea că această dispoziție amintește că utilizarea acestor metode este posibilă sub rezerva ca, în acest caz, valoarea în vamă să nu fie determinată pe baza, printre altele, a unuia dintre elementele menționate la literele (f) și (g) ale acestui alineat (2), care se referă la valori în vamă minime și, respectiv, la valori arbitrare sau fictive.
- 107 În această privință, ținând seama de identitatea termenilor cu cei menționați la punctul 99 din prezenta hotărâre, este necesar să se arate că dezvoltările care figurează la punctele 98-103 din prezenta hotărâre se aplică și articolului 144 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare.
- 108 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se constate că date precum PMA-urile calculate pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii constituie date disponibile pe teritoriul vamal al Uniunii, în sensul articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, susceptibile, *a priori*, să fie reținute în vederea determinării valorii în vamă a mărfurilor în cauză. Astfel, atunci când importurile au fost puse în liberă circulație, aceste mărfuri nemaiputând fi rechemate în scopul unor verificări în vederea determinării valorii lor reale, iar documentele care însoțesc declarațiile vamale sunt redactate în termeni generali și imprecisi, numai o metodă statistică poate fi utilizată pentru a estima valoarea mărfurilor menționate.
- 109 Cu toate acestea, mai este necesar să se stabilească dacă valori statistice precum PMA-urile, utilizate în vederea determinării valorii în vamă a mărfurilor în cauză, sunt date care pot face parte din motivarea deciziilor autorităților vamale impusă

la articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal comunitar și la articolul 22 alineatul (6) din Codul vamal al Uniunii.

- 110 În această privință, trebuie subliniat că dreptul la o bună administrare, întrucât reflectă un principiu general al dreptului Uniunii, implică cerințe pe care statele membre trebuie să le respecte atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii (Hotărârea din 9 noiembrie 2017, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 39).
- 111 Dintre aceste cerințe, obligația de motivare a deciziilor adoptate de autoritățile naționale are o importanță deosebită, întrucât permite destinatarului lor să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune împotriva acestora. Aceasta este de asemenea necesară pentru a permite instanțelor să exercite controlul legalității acestor decizii (Hotărârea din 9 noiembrie 2017, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 40).
- 112 În ceea ce privește mai precis deciziile adoptate de autoritățile vamale, articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal comunitar și articolul 22 alineatul (6) din Codul vamal al Uniunii amintesc obligația de motivare care le revine acestora din urmă atunci când adoptă decizii în scris care sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate.
- 113 În conformitate cu articolul 221 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, comunicarea valorii taxelor trebuie să garanteze o informare adecvată a debitorului și să îi permită acestuia să asigure, în deplină cunoștință de cauză, apărarea drepturilor sale (Hotărârea din 9 noiembrie 2017, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 42).
- 114 În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 74 și 75 din prezenta hotărâre, metodele de determinare a valorii în vamă prevăzute la articolele 29-31 din Codul vamal comunitar și la articolele 70 și 74 din Codul vamal al Uniunii prezintă o legătură de subsidiaritate între ele (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2017, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 43).
- 115 În aceste condiții, obligația de motivare ce revine autorităților vamale în cadrul punerii în aplicare a dispozițiilor menționate trebuie, pe de o parte, să permită comunicarea în mod clar și neechivoc a motivelor care le-au determinat să excludă una sau mai multe metode de determinare a valorii în vamă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2017, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 44).

- 116 Pe de altă parte, această obligație implică faptul că respectivele autorități sunt obligate să prezinte în decizia lor de stabilire a cuantumului taxelor la import datorate datele pe baza cărora a fost calculată valoarea în vamă a mărfurilor, atât pentru a-i permite destinatarului acesteia să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune împotriva ei, cât și pentru a permite instanțelor să exercite controlul legalității deciziei menționate (Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 45)
- 117 Cu toate acestea, Curtea a statuat că elementele confidențiale provenite dintr-o bază de date care urmărește, prin metode de explorare statistică, să detecteze modele comerciale care pot constitui cazuri de fraudă nu pot face parte din motivarea impusă la articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal comunitar și la articolul 22 alineatul (6) din Codul vamal al Uniunii. În consecință, nu se poate considera că baza de date din care reies aceste elemente se află la dispoziția autorităților vamale în vederea determinării valorii în vamă în sensul articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal al Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES, C-187/21, EU:C:2022:458, punctul 55).
- 118 Or, PMA-urile sunt calculate de statele membre pe baza unui procent de valori statistice care figurează în AMT și sunt aplicate ca profil de risc, astfel încât acestea nu pot în principiu să fie comunicate operatorilor economici.
- 119 Cu toate acestea, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 89 din concluzii, este necesară adaptarea cerinței motivării la natura fiecărei decizii vamale care trebuie, în consecință, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, să reflecte utilizarea metodei de determinare a valorii în vamă prevăzute la articolul 31 din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii.
- 120 În plus, în măsura în care PMA-urile nu trebuie utilizate decât în ultimă instanță, transmiterea lor punctuală și în limitele strict necesare către operatorii economici rămâne posibilă, în mod excepțional, pentru a permite statelor membre să îndeplinească obligațiile, care, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 73 din prezenta hotărâre, le sunt impuse în temeiul articolului 325 alineatul (1) TFUE, de a proteja interesele financiare ale Uniunii împotriva fraudei sau a oricărei alte activități ilegale care aduce atingere acestor interese, luând măsurile necesare pentru a garanta colectarea efectivă și integrală a taxelor vamale, precum și a TVA-ului.

- 121 În consecință, trebuie să se admită că date precum PMA-urile calculate pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii constituie „date... disponibile în Comunitate”, în sensul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, care pot fi reținute ca bază pentru determinarea valorii în vamă a mărfurilor în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, punctul 54).
- 122 Pe de altă parte, mai trebuie să se constate că utilizarea PMA-ului în temeiul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii nu apare ca fiind incompatibilă cu principiile, cu dispozițiile generale ale acordurilor internaționale și cu celelalte dispoziții la care fac referire aceste dispoziții. Prin urmare, aceasta constituie o „metodă adecvată” în temeiul articolului 144 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare.
- 123 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la primele trei întrebări din cauza C-72/24 și la primele trei întrebări din cauza C-73/24 că articolul 31 alineatul (1) și alineatul (2) literele (f) și (g) din Codul vamal comunitar, precum și articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii coroborat cu articolul 144 alineatul (1) și alineatul (2) literele (f) și (g) din regulamentul de punere în aplicare trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca, atunci când, în cursul unui control ulterior cu ocazia căruia, pe de o parte, nu este posibilă efectuarea unui control fizic al mărfurilor importate și, pe de altă parte, descrierea acestora din documentele care însoțesc declarația vamală este generală și imprecisă, astfel încât valoarea în vamă nu poate fi determinată în conformitate cu articolele 29 și 30 din Codul vamal comunitar, precum și cu articolul 70 și articolul 74 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii, ea să fie determinată pe baza unui PMA, acesta din urmă fiind calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii Europene, cu condiția ca operatorul economic în cauză să aibă posibilitatea de a justifica prețurile mai scăzute indicate în declarația vamală.

Cu privire la a patra întrebare în cauza C-72/24

- 124 Prin intermediul celei de a patra întrebări în cauza C-72/24, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă excluderea aplicării unor valori minime și rezerva în favoarea principiilor și a dispozițiilor generale ale Acordului privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994, prevăzute la articolul 31 alineatele (1) și (2) din Codul vamal comunitar, își găsesc de asemenea aplicarea în cadrul metodelor de determinare a valorii în vamă prevăzute la articolul 30 din acest cod.
- 125 Având în vedere răspunsul dat la primele trei întrebări din cauza C-72/24 și la primele trei întrebări din cauza C-73/24, nu este necesar să se răspundă la a patra

întrebare în cauza C-72/24. Astfel, din moment ce rezultă din acest răspuns că determinarea valorii în vamă pe baza unui PMA nu se poate efectua, în anumite condiții, decât prin aplicarea metodei de determinare a valorii în vamă prevăzute la articolul 31 din Codul vamal comunitar, nu este necesar să se examineze dacă excluderea aplicării unor valori minime și rezerva în favoarea principiilor și a dispozițiilor generale ale Acordului privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994, prevăzute la articolul 31 alineatele (1) și (2) din acest cod, își găsesc de asemenea aplicarea în cadrul articolului 30 din codul menționat.

Cu privire la a patra întrebare în cauza C-73/24

- 126 Prin intermediul celei de a patra întrebări în cauza C-73/24, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care nu se opun utilizării unui PMA, calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii pentru determinarea valorii în vamă a mărfurilor importate, importurile utilizate pentru a obține aceste date trebuie să fie importurile efectuate în același sau aproximativ același moment cu cele care fac obiectul controlului ulterior și, eventual, dacă intervalul de timp maximal care trebuie să fie reținut între importurile care fac obiectul acestui control și cele la care se raportează PMA-ul poate, prin analogie, să fie cel de 90 de zile prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din regulamentul de aplicare și la articolul 142 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare.
- 127 Astfel cum s-a arătat la punctul 72 din prezenta hotărâre, dispozițiile de drept al Uniunii referitoare la evaluarea în vamă a unei mărfi importate urmăresc stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru, care exclude utilizarea unor valori în vamă arbitrare sau fictive. Valoarea în vamă a unei mărfi importate trebuie, așadar, să reflecte valoarea economică reală a acestei mărfi și, prin urmare, să țină seama de toate elementele mărfii menționate care prezintă o valoare economică.
- 128 În acest context, autoritățile vamale sunt obligate să consulte toate sursele de informare și bazele de date de care dispun pentru a stabili valoarea în vamă a aceleiași mărfi în modul cel mai precis și cel mai apropiat posibil de realitate (Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES, C-187/21, EU:C:2022:458, punctul 68).
- 129 În ceea ce privește articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal comunitar și articolul 74 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal al Uniunii, Curtea a statuat că cerința privind luarea în considerare a valorii de tranzacție a unor mărfuri exportate „în același sau aproximativ același moment” cu mărfurile care se evaluează urmărește să garanteze că sunt reținute operațiuni care au avut loc la o dată suficient de apropiată de data exportului, astfel încât să se evite riscul

unei modificări substanțiale a practicilor comerciale și a condițiilor pieței care afectează prețurile mărfurilor de evaluat (a se vedea Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES, C-187/21, EU:C:2022:458, punctul 70).

- 130 Astfel, la determinarea valorii în vamă în conformitate cu aceste dispoziții, autoritatea vamală se poate limita la a utiliza date referitoare la valori de tranzacție care se raportează la o perioadă de 90 de zile, dintre care 45 anterioare și 45 ulterioare vămuirii mărfurilor care se evaluează. Astfel, această perioadă pare suficient de apropiată de data exportului, în așa fel încât să se evite riscul unei modificări substanțiale a practicilor comerciale și a condițiilor pieței care afectează prețurile mărfurilor de evaluat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES, C-187/21, EU:C:2022:458, punctele 71 și 73).
- 131 În plus, trebuie amintit că articolul 152 alineatul (1) litera (a) din regulamentul de aplicare și articolul 142 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare prevăd principiul potrivit căruia, pentru a determina prețul unitar al mărfurilor importate sau al mărfurilor identice sau similare importate, vândute în Uniune în aceeași stare, în vederea determinării valorii în vamă a mărfurilor importate prevăzute la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii, este necesar ca baza să fie constituită de prețul unitar care corespunde vânzării mărfurilor importate sau al unor mărfuri identice sau similare importate în cea mai mare cantitate totală la data sau în jurul datei importului mărfurilor de evaluat către persoane care nu sunt legate de vânzător, sub rezerva deducerilor care se referă la elementele menționate la articolul 152 alineatul (1) litera (a) punctele (i)-(iii) din acest regulament de aplicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punctul 31).
- 132 Prin excepție de la acest principiu, articolul 152 alineatul (1) litera (b) din regulamentul de aplicare și articolul 142 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare prevăd că, în cazul în care mărfurile importate sau mărfurile identice sau similare importate nu s-au vândut la data sau în jurul datei la care sunt importate mărfurile de evaluat, valoarea în vamă a mărfurilor importate are la bază prețul unitar la care se vând în Uniune acestea din urmă sau mărfuri identice sau similare importate în aceeași stare la data cea mai apropiată de după data importului mărfurilor de evaluat, dar în termen de 90 de zile de la acest import (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punctul 32).
- 133 Astfel, pentru a determina valoarea în vamă cea mai precisă și cea mai apropiată de realitate, în conformitate cu metoda prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar și la articolul 74 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal al Uniunii, valoarea în vamă a mărfurilor în cauză trebuie să fie determinată la data

cea mai apropiată de importul lor. Termenul de 90 de zile prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din regulamentul de aplicare și la articolul 142 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare constituie, așadar, o excepție de la principiul prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (a) din regulamentul de aplicare și la articolul 142 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare și trebuie, ca atare, să facă obiectul unei interpretări stricte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punctul 33).

- 134 În această privință, este necesar să se arate că astfel de considerații pot fi transpuse și atunci când evaluarea valorii în vamă este efectuată în temeiul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, această valoare trebuind, în toate cazurile, să reflecte valoarea economică reală a mărfurilor importate. Rezultă că, în ceea ce privește determinarea valorii în vamă a mărfurilor în cauză pe baza unui PMA, această valoare trebuie să fie determinată în modul cel mai precis și cel mai apropiat de realitate. Astfel, datele utilizate trebuie în principiu să se refere la mărfuri importate la data cea mai apropiată de importul mărfurilor evaluate.
- 135 În plus, astfel cum se amintește la punctul 92 din prezenta hotărâre, punctul 2 din nota interpretativă în materie de valoare în vamă referitoare la articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, care figurează în anexa 23 la regulamentul de aplicare, subliniază că metodele de evaluare care trebuie utilizate în temeiul acestei dispoziții ar trebui să fie cele definite la articolul 29-articolul 30 alineatul (2) din acest cod, dar că o suplețe rezonabilă în aplicarea acestor metode ar fi conformă cu obiectivele și cu dispozițiile articolului 31 din codul menționat. Cu titlu privind ce anume trebuie să se înțeleagă prin „suplețe rezonabilă”, punctul 3 din această notă interpretativă prevede că, în ceea ce privește metoda de stabilire a valorii în vamă prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar, termenul de 90 de zile, prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din regulamentul de aplicare, ar putea fi „aplicat cu suplețe”.
- 136 Rezultă că un astfel de termen poate fi de asemenea reținut prin analogie atunci când valoarea în vamă este determinată, în temeiul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii, dar că acesta poate fi aplicat cu suplețe.
- 137 În ceea ce privește suplețea rezonabilă cu care termenul de 90 de zile ar putea fi aplicat în acest cadru, trebuie amintit că, în ceea ce privește articolul 30 alineatul (2) literale (a) și (b) din Codul vamal comunitar, Curtea a statuat că, în lipsa unor exporturi de mărfuri identice sau similare efectuate în această perioadă de 90 de zile, revine autorității vamale sarcina de a examina dacă astfel de exporturi au fost efectuate într-o perioadă mai lungă, dar nu prea îndepărtată de data exportului

mărfurilor de evaluat, cu condiția ca, în această perioadă mai lungă, practicile comerciale și condițiile pieței care afectează prețurile acestor mărfuri să fi rămas în mod substanțial aceleași (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES, C-187/21, EU:C:2022:458, punctul 72). Astfel de considerații sunt, prin urmare, susceptibile să se aplice și atunci când valoarea în vamă a mărfurilor este apreciată în temeiul articolului 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar și al articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii.

- 138 În speță, din dosarul de care dispune Curtea reiese că datele statistice care figurează în AMT fac referire la o perioadă de 48 de luni. Cu toate acestea, Comisia a precizat în ședință că aceste date fac referire în prezent la o perioadă de o lună în loc de 48 luni, aspect a cărui verificare va reveni instanței de trimitere.
- 139 Cu toate acestea, în principiu, aplicarea unui termen de 48 de luni este susceptibilă să aducă atingere obiectivului de a permite o stabilire a valorii în vamă a mărfurilor în cauză în modul cel mai precis și cel mai apropiat posibil de realitate, în sensul jurisprudenței citate la punctul 128 din prezenta hotărâre.
- 140 Astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 96 din concluzii, stabilirea unui termen atât de lung ar putea fi însă justificată, cu titlu excepțional și în ultimă instanță, atunci când nu sunt disponibile informații mai fiabile și, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 73 din prezenta hotărâre, obiectivul de a proteja interesele financiare ale Uniunii, recunoscut la articolul 325 TFUE, nu poate fi atins altfel, în special atunci când este vorba despre asigurarea colectării efective și integrale a resurselor proprii tradiționale reprezentate de taxele vamale și de TVA.
- 141 În sfârșit, considerațiile care precedă pot fi transpuse și atunci când evaluarea valorii în vamă a mărfurilor este efectuată în temeiul articolului 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii. În această privință, trebuie arătat că, deși nota interpretativă privind valoarea în vamă referitoare la articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar, care figurează în anexa 23 la regulamentul de aplicare, nu are echivalent în regulamentul de punere în aplicare, articolul 144 alineatul (1) din acest regulament de punere în aplicare prevede de asemenea că, la stabilirea valorii în vamă în temeiul acestui articol 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, se poate da dovadă de o „suplețe rezonabilă” în aplicarea metodelor prevăzute la articolul 70 și la articolul 74 alineatul (2) din acest cod. Astfel, un termen de 90 de zile pare de asemenea adecvat cu ocazia aplicării articolului 144 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare menționat, sub rezerva considerațiilor care figurează la punctele 132, 134 și 135 din prezenta hotărâre.
- 142 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a patra întrebare în cauza C-73/24 că articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal

comunitar și articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că, atunci când valoarea în vamă este apreciată în raport cu un PMA calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii, pe de o parte, importurile utilizate pentru a obține aceste date trebuie să fie importurile efectuate în același sau aproximativ același moment cu cele care fac obiectul controlului ulterior și, pe de altă parte, termenul de 90 de zile prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din regulamentul de aplicare și la articolul 142 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare este de asemenea aplicabil prin analogie, acest termen putând fi aplicat cu o suplețe rezonabilă.

Cu privire la a cincea întrebare în cauza C-72/24 și la a cincea întrebare în cauza C-73/24

- 143 Prin intermediul celei de a cincea întrebări în cauza C-72/24 și al celei de a cincea întrebări în cauza C-73/24, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 81 din Codul vamal comunitar și articolul 177 din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că se opun ca autoritățile vamale să efectueze reevaluarea valorii în vamă a mărfurilor în cauză în urma unui control ulterior în conformitate cu metoda de simplificare a declarațiilor vamale prevăzută la aceste articole 81 și 177 care a fost utilizată la momentul importului acestor mărfuri la cererea declarantului.
- 144 Pentru a stabili domeniul de aplicare al unei dispoziții de drept al Uniunii, este necesar să se țină seama atât de formularea acesteia, cât și de contextul și de finalitățile sale (Hotărârea din 29 septembrie 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, EU:C:2015:635, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 145 În ceea ce privește modul lor de redactare, trebuie amintit că, în temeiul articolului 81 din Codul vamal comunitar, preluat în esență la articolul 177 din Codul vamal al Uniunii, atunci când un transport este compus din mărfuri cu încadrări tarifare diferite și operațiunile cu fiecare dintre acele mărfuri în conformitate cu încadrarea sa tarifară în scopul întocmirii declarației ar presupune un surplus de muncă și cheltuieli disproporționate față de drepturile de import care se percep, la cererea declarantului, autoritățile vamale pot consimți ca drepturile de import să fie achitate pentru întregul transport, pe baza încadrării tarifare a mărfurilor menționate pentru care se percepe cel mai mare drept de import.
- 146 În această privință, trebuie să se considere că, astfel cum susține guvernul francez în observațiile prezentate în fața Curții, nu reiese din această formulare că recurgerea la procedura de simplificare a declarațiilor vamale prin regrouparea tarifară a mărfurilor prevăzută de aceasta ar avea o incidență asupra metodelor și a datelor pe care le pot utiliza autoritățile vamale pentru a evalua ulterior valoarea în vamă a mărfurilor importate în caz de îndoială cu privire la valoarea declarată.

- 147 În plus, din articolul 81 din Codul vamal comunitar și din articolul 177 din Codul vamal al Uniunii reiese că procedura de simplificare a declarațiilor vamale este inițiată la cererea declarantului, astfel încât acesta, prin această cerere expresă, urmărește ca, la depunerea declarației sale vamale, întregul transport de mărfuri a cărui clasificare tarifară este diferită să fie taxat reținând clasificarea tarifară a mărfurilor pentru care se percepe cel mai mare drept de import. Aceasta presupune ca respectiva cerere a declarantului să fie valabilă pentru întreaga procedură de determinare a valorii în vamă a mărfurilor menționate, inclusiv în cazul unui control ulterior.
- 148 În consecință, din formularea articolului 81 din Codul vamal comunitar și a articolului 177 din Codul vamal al Uniunii nu reiese că procedura de simplificare a declarațiilor vamale prin regruparea tarifară se limitează la stadiul importului mărfurilor în cauză și că aplicarea sa este exclusă în cadrul reevaluării valorii în vamă a acestor mărfuri în urma unui control efectuat ulterior.
- 149 Această interpretare este confirmată de interpretarea contextului în care se înscriu articolele menționate, precum și de obiectivele pe care acestea le urmăresc.
- 150 În ceea ce privește, pe de o parte, acest context, trebuie amintit că, potrivit articolului 198 alineatul (1) din regulamentul de aplicare și articolului 222 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare, atunci când o declarație vamală acoperă două sau mai multe articole ale mărfurilor, datele înscrise în această declarație referitoare la fiecare articol sunt considerate ca alcătuind o declarație vamală separată. Cu toate acestea, articolul 222 alineatul (2) din regulamentul de punere în aplicare prevede că mărfurile care figurează într-un transport sunt considerate ca alcătuind un singur articol dacă, printre altele, fac obiectul unei cereri de simplificare în conformitate cu articolul 177 din Codul vamal al Uniunii.
- 151 Pe de altă parte, în ceea ce privește finalitatea articolului 81 din Codul vamal comunitar și a articolului 177 din Codul vamal al Uniunii, este necesar să se arate că, astfel cum prevăd, în esență, aceste articole 81 și 177, obiectivul procedurii de simplificare este de a evita activități și cheltuieli disproporționate față de taxele la import sau la export care le sunt aplicabile. În consecință, ar fi contrară acestui obiectiv obligația autorităților vamale de a lua în considerare fiecare marfă în mod separat cu ocazia unui control ulterior, atunci când declarantul a cerut să se recurgă la procedura de simplificare a declarațiilor vamale.
- 152 În plus, astfel cum reiese din observațiile Comisiei prezentate în fața Curții, este necesar să se arate că, deși operatorul economic în cauză a cerut în mod expres să i se aplice taxe vamale pentru întregul transport de mărfuri în cauză la poziția tarifară a mărfurilor pentru care se percepe cel mai mare drept de import, se poate

considera în mod rezonabil că acesta a consimțit de asemenea ca noua determinare a valorii în vamă a acestor mărfuri să urmeze aceleași norme de simplificare.

- 153 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la a cincea întrebare în cauza C-72/24 și la a cincea întrebare în cauza C-73/24 că articolul 81 din Codul vamal comunitar și articolul 177 din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca autoritățile vamale să efectueze reevaluarea valorii în vamă a mărfurilor în cauză în urma unui control ulterior în conformitate cu metoda de simplificare a declarațiilor vamale prevăzută la aceste articole 81 și 177 care a fost utilizată la momentul importului acestora la cererea declarantului.

Cu privire la a șasea întrebare în cauza C-72/24

- 154 Potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite la articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. În plus, Curtea poate fi pusă în situația de a lua în considerare norme de drept al Uniunii la care instanța națională nu a făcut referire în enunțul întrebării sale. Astfel, împrejurarea că, pe plan formal, o instanță națională a adresat o întrebare preliminară făcând trimitere la anumite dispoziții ale dreptului Uniunii nu împiedică Curtea să furnizeze acestei instanțe toate elementele de interpretare ce pot fi utile pentru soluționarea cauzei cu care este sesizată, indiferent dacă ea s-a referit sau nu la acestea în enunțul întrebărilor sale. În această privință, revine Curții sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională și în special din motivarea deciziei de trimitere elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului [Hotărârea din 22 decembrie 2022, Ministre de la Transition écologique și Premier ministre (Răspunderea statului pentru poluarea aerului), C-61/21, EU:C:2022:1015, punctul 34, precum și jurisprudența citată].
- 155 Din decizia de trimitere reiese că, pentru a putea soluționa litigiul pendinte în fața sa, instanța de trimitere urmărește să afle dacă, astfel cum prevede reglementarea națională, HF, în calitate de persoană fizică proprietară a mărfurilor, poate fi considerată persoană obligată la plata TVA-ului la import.
- 156 În plus, trebuie arătat că articolul 201 din Directiva 2006/112 prevede că, la import, TVA-ul este datorat de orice persoane desemnate sau recunoscute ca persoane obligate la plata taxei de către statul membru de import.

- 157 În aceste condiții, trebuie să se considere că, prin intermediul celei de a șasea întrebări în cauza C-72/24, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 201 din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că persoana desemnată drept proprietar al bunurilor importate în scopul plății TVA-ului la import poate fi persoana obligată la plata acestei taxe dacă dispozițiile naționale o desemnează sau o recunosc expres ca atare.
- 158 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că TVA-ul la import și taxele vamale prezintă, potrivit unei jurisprudențe constante, trăsături esențiale comparabile, întrucât sunt generate de importul în Uniune și de introducerea consecutivă a mărfurilor în circuitul economic al statelor membre. Acest paralelism este confirmat de faptul că articolul 71 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2006/112 autorizează statele membre să stabilească o legătură între faptul generator și exigibilitatea TVA-ului la import și faptul generator și exigibilitatea taxelor vamale Hotărârea din 12 mai 2022, U.I. (Reprezentant vamal indirect), C-714/20, EU:C:2022:374, punctul 54 și jurisprudența citată].
- 159 Din textul articolului 201 din Directiva 2006/112, potrivit căruia TVA-ul la import „este datorat de orice persoane desemnate sau recunoscute ca persoane obligate la plata taxei de către statul membru de import”, reiese că acest articol lasă o putere de apreciere statelor membre pentru a desemna persoanele obligate la plata taxei menționate, fapt pe care îl confirmă considerentul (43) al directivei menționate atunci când arată că statele membre trebuie să aibă libertatea deplină de a desemna persoanele obligate la plata TVA-ului la import Hotărârea din 12 mai 2022, U.I. (Reprezentant vamal indirect), C-714/20, EU:C:2022:374, punctul 55].
- 160 Astfel, deși din această dispoziție rezultă că statele membre trebuie să desemneze cel puțin o persoană ca persoană obligată la plata acestei taxe, ele au libertatea de a desemna mai multe persoane, astfel cum reiese și din considerentul (44) al directivei amintite, potrivit căruia este necesar ca statele membre să poată adopta dispoziții care să prevadă că altă persoană decât persoana obligată la plata TVA-ului este responsabilă solidar de plata taxei Hotărârea din 12 mai 2022, U.I. (Reprezentant vamal indirect), C-714/20, EU:C:2022:374, punctul 56].
- 161 În consecință, având în vedere puterea de apreciere conferită statelor membre de articolul 201 din Directiva 2006/112, acestora le este permis, desigur, să prevadă, în vederea punerii în aplicare a acestui articol 201, că debitorii taxelor vamale vor fi de asemenea obligați la plata TVA-ului la import Hotărârea din 12 mai 2022, U.I. (Reprezentant vamal indirect), C-714/20, EU:C:2022:374, punctul 57].
- 162 Cu toate acestea, este indispensabil ca situația juridică ce decurge din măsurile naționale de transpunere a unei directive să fie suficient de precisă și de clară

pentru a le permite particularilor vizați să cunoască întinderea drepturilor și a obligațiilor lor Hotărârea din 12 mai 2022, U.I. (Reprezentant vamal indirect), C-714/20, EU:C:2022:374, punctul 60].

- 163 În plus, principiul securității juridice impune printre altele ca normele de drept să fie clare și precise, iar efectele lor să fie previzibile, mai ales atunci când pot produce consecințe defavorabile pentru persoanele fizice și pentru întreprinderi Hotărârea din 12 mai 2022, U.I. (Reprezentant vamal indirect), C-714/20, EU:C:2022:374, punctul 61].
- 164 În aceste condiții, revine statelor membre, în scopul punerii în aplicare a articolului 201 din Directiva 2006/112, obligația de a desemna sau de a recunoaște persoanele obligate la plata TVA-ului la import prin dispoziții naționale suficient de clare și de precise, cu respectarea principiului securității juridice Hotărârea din 12 mai 2022, U.I. (Reprezentant vamal indirect), C-714/20, EU:C:2022:374, punctul 62].
- 165 Rezultă că o eventuală desemnare a persoanei considerate proprietară a bunurilor importate în scopul plății TVA-ului la import prevăzută de un stat membru trebuie să fie prevăzută, în mod explicit și neechivoc, de astfel de dispoziții naționale.
- 166 În speță, va reveni instanței de trimitere, singura competentă să interpreteze dreptul său intern, sarcina de a aprecia, în raport cu dreptul elen, dacă acesta desemnează sau recunoaște, în mod explicit și neechivoc, proprietarul bunurilor importate ca fiind persoana obligată la plata TVA-ului la import.
- 167 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a șasea întrebare în cauza C-72/24 că articolul 201 din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că persoana desemnată drept proprietar al bunurilor importate în scopul plății TVA-ului la import poate fi persoană obligată la plata acestei taxe dacă dispozițiile naționale o desemnează sau o recunosc, în mod explicit și neechivoc, ca atare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 168 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

- 1) Articolul 31 alineatul (1) și alineatul (2) literele (f) și (g) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996, precum și articolul 74 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii coroborat cu articolul 144 alineatul (1) și alineatul (2) literele (f) și (g) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii,

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun ca, atunci când, în cursul unui control ulterior cu ocazia căruia, pe de o parte, nu este posibilă efectuarea unui control fizic al mărfurilor importate și, pe de altă parte, descrierea acestora din documentele care însoțesc declarația vamală este generală și imprecisă, astfel încât valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi determinată în conformitate cu articolele 29 și 30 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat, precum și cu articolul 70 și articolul 74 alineatul (2) din Regulamentul nr. 952/2013, ea să fie determinată pe baza unui „preț minim acceptabil” (*lowest acceptable price*), acesta din urmă fiind calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii Europene, cu condiția ca operatorul economic în cauză să aibă posibilitatea de a justifica prețurile mai scăzute indicate în declarația vamală.

- 2) Articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 82/97, și articolul 74 alineatul (3) din Regulamentul nr. 952/2013

trebuie interpretate în sensul că,

atunci când valoarea în vamă este apreciată în raport cu un „preț minim acceptabil” (*lowest acceptable price*) calculat pe baza unor valori statistice agregate stabilite la nivelul Uniunii Europene, pe de o parte, importurile utilizate pentru a obține aceste date trebuie să fie importurile efectuate în același sau aproximativ același moment cu cele care fac obiectul controlului ulterior și, pe de altă parte, termenul de 90 de zile prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții

de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 3254/94 al Comisiei din 19 decembrie 1994, și la articolul 142 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2015/2447 este de asemenea aplicabil prin analogie, acest termen putând fi aplicat cu o suplețe rezonabilă.

- 3) Articolul 81 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 82/97, și articolul 177 din Regulamentul nr. 952/2013

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun ca autoritățile vamale să efectueze reevaluarea valorii în vamă a mărfurilor în cauză în urma unui control ulterior în conformitate cu metoda de simplificare a declarațiilor vamale prevăzută la aceste articole 81 și 177 care a fost utilizată la momentul importului acestora la cererea declarantului.

- 4) Articolul 201 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată

trebuie interpretat în sensul că

persoana desemnată drept proprietar al bunurilor importate în scopul plății taxei pe valoarea adăugată la import poate fi persoană obligată la plata acestei taxe dacă dispozițiile naționale o desemnează sau o recunosc, în mod explicit și neechivoc, ca atare.